

STRIJD KREET

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET LEGER DES HEILS IN NEDERLANDSCH-INDIË.

AMWELL BOOTH, GENERAAL

WILLIAM BOOTH, STICHTER.

W. PALSTRA, KOMMANDANT.

VIJFDE JAARGANG NO. 11.

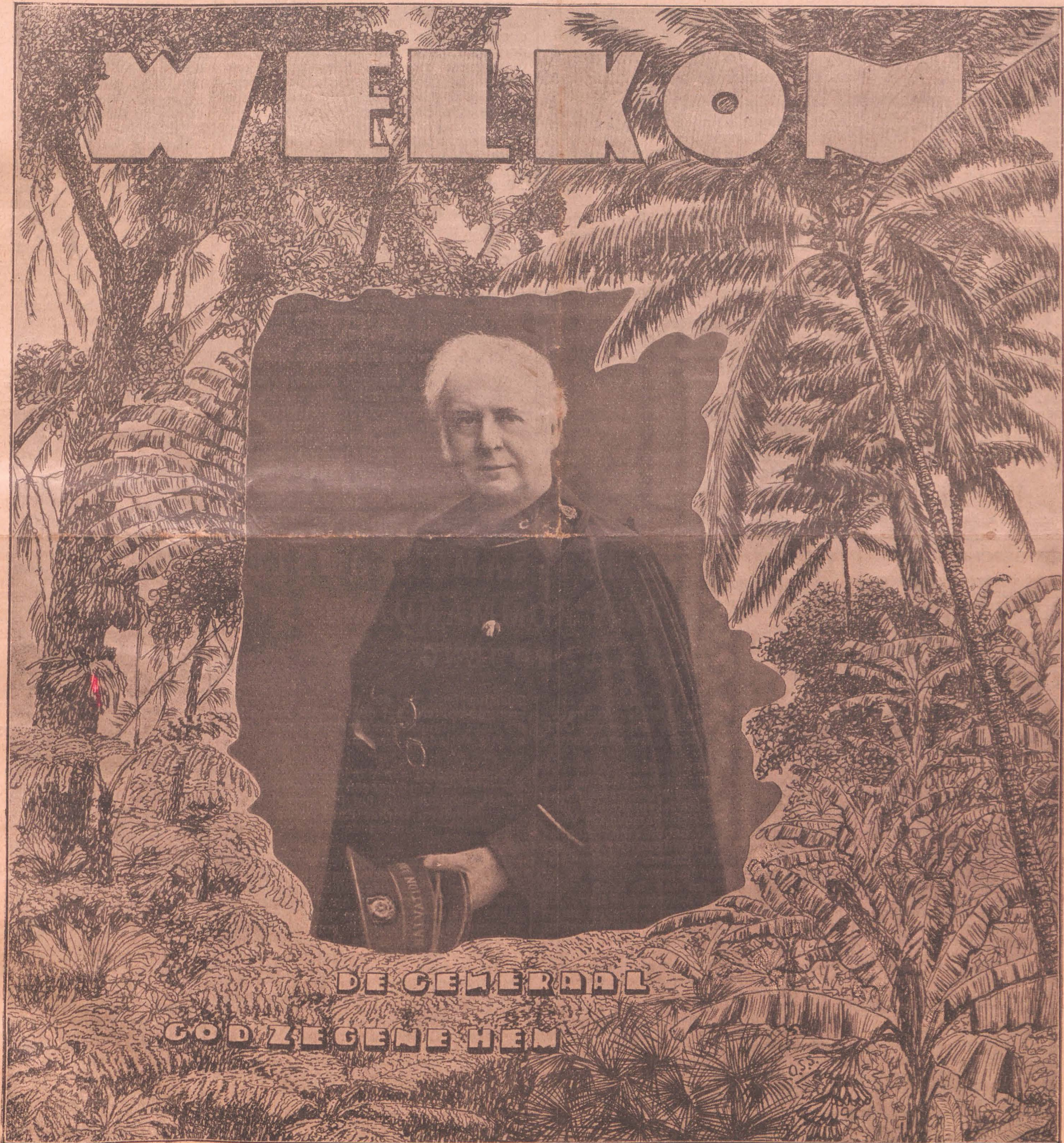
Internationaal Hoofdkwartier
101 Queen Victoria St. Londen E. C.

1 November 1926

Territoriaal Hoofdkwartier
voor Ned.-Indië Javastraat 16 Bandoeng.

PRIJS 10 CENT.

DE GENERAAL.

Onze voorplaat geeft een sprekende foto van onzen beminden Generaal. Bij den terugkeer van een langdurige, inspannende campagne in Japan, Korea en China — waartoe de Generaal van het internationale Legercentrum, Londen, den 18den September l. l. vertrok, en waar hij niet voor het Kerstfeest zal zijn teruggekeerd — zal de Generaal enkele uren bij ons op Sumatra vertoeven.

Een brief, zoo juist van onzen grooten Leider ontvangen, spreekt den wensch uit, dat het hem mogelijk ware geweest, ons een langer bezoek te brengen, en zegt: „Het is slechts met de grootste moeite, dat ik in staat zal zijn, een dag uit te winnen, om een klein hoekje van Uw wijngaard in chouw te nemen”.

Verderdaad, ook wij wenschen, dat zulks mogelijk geweest zou zijn, maar wij zijn meer dan dankbaar, dat de Generaal bij ons komt, en de strijdkrachten van het Leger des Heils over het geheele Territorie roepen den Generaal toe: „Welkom, geliefde Generaal! Wij zijn innig gelukkig. U, onzen Leider, die afgrijpsd zijt geworden in den dienst des Heeren en die op zoo'n wonder-

volle wijze door God zijt geleid geworden, in ons midden te hebben. Nederlandsch-Indië heet U welkom en hoopt, dat het weldra mogelijk gevonden zal worden, dat U iets meer van ons land en volk en van het schoone werk van het Leger des Heils zult kunnen zien!”

De Generaal zal vergezeld zijn van zijn oudsten zoon, Prigadier Bernard Booth, en van zijn persoonlijke Secretaris, Prigadier J. Evan Smith. Het zal ons zeer aangenaam zijn, hen beiden te ontmoeten.

Bovendien verheugt het ons ten zeerste, dat Luit-Commissioer Cunningham, een voormalige Leider van den Leger des Heils-arbeid alhier, als vertegenwoordiger van het Internationaal Hoofdkwartier mede tegenwoordig zal zijn.

Tijdens zijn bezoek zal de Generaal te Medan op Zaterdag 4 December een lezing houden over „Het Leger des Heils” en des Zondagsmorgens de lepra-kolonie „Poelau Si Tjanang” bezoeken.

GOD ZEGENE DEN GENERAAL!

HET BEZOEK VAN DEN GENERAAL AAN SINGAPORE EN MEDAN.

Dinsdag 30 November, ongeveer kwart voor achten liep de „Devanha” met den Generaal, Lt. Commissioner Cunningham, Brigadier B. Booth en Brigadier E. Smith aan boord, de haven van Singapore binnen.

Kommandant en Mevrouw Palstra, Kolonel en Mevrouw Beaumont en een aantal Staf-Officieren waren alreede aanwezig, om den Generaal te verwelkomen.

Deze sprak er zijn blijdschap over uit, de reis van het Verre Oosten naar Engeland te Singapore en Medan te kunnen onderbreken en — zij het dan ook voor slechts korten tijd — in ons midden te zijn en zelf iets te zien van den Leger des Heils-arbeid in deze eilanden, waarover hij zooveel gehoord heeft.

Onmiddellijk na aankomst te Singapore legden vertegenwoordigers van de pers beslag op den Generaal en sedert dat tijdstip is ieder oogenblik van zijn verblijf aan deze plaats bezet geweest.

Des Woensdags werd den Generaal ten paleize van Zijne Excellentie den Gouverneur Lord Guillemard een lunch aangeboden aan het hoofd waarvan Lady Guillemard had plaatsgenomen, daar de Gouverneur zelve wegens ongesteldheid verhinderd was, als gastheer op te treden. Mede aangezeten waren: Zijne Excellentie Generaal Majoor T. Fraser, Legerkommandant in de Straits Settlements; de Koloniale-Secretaris, de Hoogedelgestrenge Heer Mayes Marriott; Zijne Hoogwaardigheid de Bisschop van Singapore en de Hoogedelgestrenge Heer J. Mitchell.

Met groote zorg en ijver waren de voorbereidingen tot de lezing van den Generaal getroffen; veel was er voor het welslagen van dit bezoek gebeden en groot was dan ook onze blijdschap, toen wij de warme belangstelling van het publiek mochten ondervinden. De zaal van het „Victoria Theater” was geheel bezet; vele vooraanstaande personen waren tegenwoordig en met groot enthousiasme werd onze Generaal verwelkomd door een auditorium, dat blijk gaf van zijn oprechte vreugde, dezen wereld-beroemden strijder te ontmoeten en te hooren.

Een teleurstelling was het ons, dat door een ongeval van dienzelfden dag de Bisschop van Singapore niet in staat was, de lezing te presideeren. De welwillendheid en bereidheid van den Hooged. Gestr. Heer T. Fraser om — op het laatste oogenblik daartoe aangezocht — het presidium voor dezen avond op zich te nemen, werd ten zeerste gewaardeerd.

Na het gebed, waarbij de Predikant van de „Wesley Methodist Episcopal Church” voorging, leidde de president den spreker bij de vergadering in, waarna den Generaal het woord werd gegeven.

Daar stond de Generaal! Een merkwaardige figuur — en wij gevoelden inderdaad een zekeren trots en achtten het een groot voorrecht, deel uit te maken van dat enorme Leger, waarvan hij de onvermoeide en zelf-opofferende aanvoerder is.

Gedurende anderhalf uur boeide de de Generaal zijn toehoorders door een interessante, zielverkwikkende lezing over het doel en den arbeid van het Leger des Heils, welke diepen indruk maakte. Aan het slot haalde onze grijze Leider enkele woorden van zijn geëerden en beminden vader aan, woorden, welke thans weerklank vinden in zijn eigen hart: „Zoolang er vrouwen weenen, zooals zij nu doen, zal ik strijden; zoolang kleine kinderen hongrig daarhenen gaan, zooals zij nu doen, zal ik strijden; zoolang er mannen naar de gevangenis gaan, — erin en eruit — erin en eruit — zooals zij nu doen, zal ik strijden.”

Den volgenden dag, Vrijdag 4 September, vertrok de Generaal naar de Oostkust van Sumatra. Te

MEDAN

aangekomen, werd nog dienzelfden avond een lezing gehouden in de Witte Sociëteit, vriendelijk voor dezen avond ter beschikking gesteld. Voor een verslag van deze lezing en het bezoek van den Generaal aan Poelau Si Tjanang kunnen wij niet beter doen, dan onze lezers verwijzen naar hetgeen in de pers hierover werd geschreven, en dat wij hieronder laten volgen:

Eerst om over achten arriveerde de grijze Leider met de „Koningin der Nederlanden” te Belawan, zoodat de Generaal zóó, van de boot, vliegensvlug per auto naar de Witte Sociëteit moest.

maar juist daardoor weet Generaal Booth te boeien, vast te houden.

(Sumatra Post).

... Zoodra de grijze Generaal gezeten was, verzocht de Kommandant van het Heilsleger in Ned. Indië, de Heer Palstra, den aanwezigen om staande een lied te zingen.

Het welkom.

Na het gezang nam de HoogWelgeboren Heer Baron Mackay het woord en heette namens den vertegenwoordiger van het Leger in Indië alle aanwezigen hartelijk welkom.

Vervolgens richtte Zijn HoogEdelAchtbare de Burgemeester, in het Engelsch het woord tot Generaal Booth en zeide, dat het hem een groot genoegen was, den Generaal hier welkom te mogen heeten. Uw naam — aldus spreker, — zal toegevoegd worden

ger des Heils kunnen constateeren en ook een beter begripen van het werk.

Het spreekt vanzelf, dat wij op vele moeilijkheden stuiten, maar die kunnen overwonnen worden. Wij willen ieder helpen en maken geen onderscheid.

Vervolgens haalt Generaal Booth eenige voorbeelden aan van mooi werk, dat door zijn strijders is verricht. Vele rusteloze zielen zijn door hulp en goede leiding in de juiste banen geleid. Die menschen moesten op zichzelf gewezen worden en hun den weg getoond, hoe zichzelf te verbeteren.

Dan vertelt de grijze Generaal verder, op zijn heel eenvoudige, maar wel-sprekende wijze, van de eerste dagen van het Leger en hoe zijn vader, nu wijlen William Booth, er toe kwam, om zijn zekere positie van dominee onder de middenklassen van Londen op te geven voor het onzekere en veel-uitgekreten werk onder de armsten der armen, in de achterbuurten van Londen. Hij vertelt, hoe de voorganger van het Leger zich eerst ging oriënteren, hoe hij alleen, zonder vrienden of medestanders het land doorzwierf, volksvergaderingen bijwoonde, leefde met en onder het volk, met hen sprak, de gevangenen bezocht, de nooden van het volk leerde kennen, en hoe hij er toen op uittrok met zijn eenvoudige tent, die hij ergens op straat in een der achterbuurten opsloeg, om het volk zijn boodschap te brengen, de practische boodschap van Christus, waarvan zé nooit gehoord hadden.

Hoe er in den aanvang maar weinigen kwamen, hoe hij geen propaganda maakte voor zijn werk, doch stil zijn weg ging. Maar langzamerhand waren het de menschen, die kwamen en die reclame maakten, de mannen en vrouwen wier leven veranderde, sedert hij hen die nieuwe boodschap had gebracht.

Zij waren het, die tegen hun bureu en vrienden begonnen te getuigen, die hen er op wezen, hoe zij dronkaards en dieven en ellendigen geweest waren en nu door deze boodschap van heil gered waren en bekeerd tot een ander leven. Met nadruk wijst spreker erop, hoe juist deze menschen in die kringen verstaan en begrepen worden; hoe hun woorden indruk maken, omdat zij gestaafd worden door het levende voorbeeld.

Merkwaardig was het, en toch ook weer zoo begrijpelijk, dat het vooral de vrouwen waren, die het eerst in het openbaar begonnen te spreken.

(Deli Courant.)

... Spreker verklaart verder, dat men eigenlijk niet kan zeggen, hoe het bij zoon bekeering gaat; maar er verandert iets in den mensch. De groote moeilijkheid is nu, den juisten weg te vinden. Het Leger des Heils werkt daartoe op straat, tusschen het volk, door het houden van redevoeringen, door muziek, vooral in het Westen van Londen. Het werk op straat beschouwt Generaal Booth als het belangrijkste, al ondervindt men hierbij dikwijls veel tegenwerking van het publiek.

De vrouwen zijn volgens den Generaal beter tot dit werk geschikt dan de mannen. Zij spreken vlotter, men luistert meer naar haar; zij zitten niet, zooals de meeste mannen, vast aan een soort formalisme; haar spreken is natuurlijker. Een groot voordeel is ook, dat het werk verricht wordt door soortgenooten; dat arbeiders arbeiders toespreken, enz.

Spreker ging daarna over tot het opnoemen van eenige cijfers, die van het werk van het Leger des Heils een beeld moesten geven, en zeide hieromtrent o.a.: De werkzaamheden strekken zich uit tot 4 à 5000 steden, in niet minder dan 80 verschillende landen en koloniën gelegen. Er worden 35 verschillende talen gesproken zoo men tenminste de kleine staten niet meerekent.

(Vervolg pag. 4 kol. 1.)

Nieuwjaars-Motto

voor

1927.

Jesus Christus is gisteren en heden dezelfde en in der eeuwigheid.

Hebreë 13 : 8.

HET VERLEDEN TOONT AAN :

ZIJN WIJSHEID,
ZIJN GETROUWHEID,
ZIJN KRACHT,
ZIJN LIEFDE.

HIJ IS HEDEN DEZELFDE - HEBT DUS VERTROUWEN!

HIJ IS IN DER EEUWIGHEID DEZELFDE - ER IS DUS GEEN PLAATS VOOR TWIJFEL, VREEZE, TWIJFELMOEDIGHEID.

DE BELOFTEN GODS ZIJN EEN VASTE GROND.

PRIJST HEM!-GELOOFT IN HEM!-GAAT VOORWAARTS IN ZIJNEN NAAM, OM HET VERLORENE TE ZOEKEN!

AAN ALLE MAKKERS EN ONZE TALRIJKE SCHARE VAN VRIENDEN EN BELANGSTELLENDEN ZIJ EEN GEZEGEND NIEUW-JAAR TOEGEWENSCHT!

W. PALSTRA,
J. H. PALSTRA,
Kommandants.

Reeds dadelijk bij het betreden van het podium in de concertzaal raakte men onder de bekoring van deze vriendelijke, zachte persoonlijkheid, hetgeen nog verhoogd werd, toen hij begon te spreken.

Hoe voelde men de sfeer, die van dezen man, die zijn leven gewijd heeft aan het welzijn van de menschheid, uitging.

Bij zijn verschijning geen handgeklap, geen toejuichingen, — een eenvoudige groet, die even eenvoudig werd beantwoord (Deli Courant).

... Het typeerendst zijn de oogen: zachte oogen, waarin van tijd tot tijd de gloed van overtuiging en begeestering oplicht, en waarin een schalksche twinkeling ieder geestigheidje, dat hij bezigde, — en er waren er heel wat! — voorafging. Zijn stem is helder, zijn uitspraak verwaarloost niets en zijn woorden kregen langzamerhand een bekoorende warmte. Hij overdrijft niet, noch met stemverheffingen, noch met gebaren,

aan die der groote mannen, welke Deli reeds bezochten. Ik dank U dan ook namens de gemeente voor Uw bezoek.

Het is mij een genoegen u te kunnen vertellen van de sympathie, die de Oostkustbewoners voor het werk van het Leger des Heils gevoelen en de appreciatie, die men hier voor uw werk heeft.

De Generaal aan 't woord.

Na deze hartelijke toespraak neemt Generaal Booth het woord en dankt in de eerste plaats voor de vriendelijke woorden van Z. H. Ed. Achtbare.

Het is hem een genoegen, de Nederlandsche kolonies toch nog even bezocht te hebben, daar hij veel belangstelling voor het Oosten heeft. Ik ben op mijn terugreis, aldus de grijze Generaal, via Shanghai, Hongkong en Singapore naar Londen. Overal heb ik op mijn reis een vermeerderde belangstelling voor het werk van het Le-

